

Στα 1904 μὲ 1905 γίνεται καὶ ὁ Ρωσοαπὸλωνικός πόλεμος. «Ὅλοι οἱ μαθηταὶ τῆς Ζωοματίας εἰσῆλθαι ἐχθροὶ τὸν Ρώσῳ καὶ θέλαμε νὰ νικῇ ἡ Ρωσία, γιὰτὶ ὑποστήριξε τὰ Πανσλαβιστικὰ σχέδια καὶ τοὺς Βουλγάρους στὴ Μακεδονία Μόνον ἔνας συμμαχούμενος ὁ Τάσιος ὁ Βολῆας, γραμματικὰ στήματα στὴν Κοινότητα τοῦ Μετσόβου, ἦτο ρωσ σπυρίτης. Ἐπίσης ρωσσοφίλος ἦτο ὁ μπακάλης κατὼ στὴ Σκόλια καὶ ψάλης, ὁ κ. Μιχαὴλ Βαρέττας, ποὺ ἀποκαλοῦνται τῇ Ρωσσίᾳ «Ἀγρία Ρωσία». Ἐπίσης ὁ γιγναῖς ἐπὶ 45 χρόνια διδάσκαλος τῆς Ζωοματίας ὁ Μπογὰς ὁ χσιανός. Ὁ Μπογὰς οὐνευδονούσης καὶ τοῦ φίλου καὶ γειτονὰ τοῦ ράπτου Θεοδωροῦ Μελιγ γάνου, τοῦ πατρὸς τοῦ Μηχανικοῦ ἔλεγε, ἔξω στὸ καφενεὶο τοῦ μακαρίτη Κωνσταντῆ Παπαζήση, ὅπου ἐπὶ τουρκικρατίας σὰ ἐσχολικὰ κί- φνεῖται πῆγαναι οἱ χριστιανοὶ, καὶ μόνον οἱ ἀφεντάνες οἱ τουρκὶ μαζ- ζεύονταν στὴν βλάτεια. Ἦθελον νὰ ζήσῃ καὶ μ' ἀξίως ὁ Θεὸς καὶ ἰδοὺ τὴν Ἑλλάδα νὰ φτάσῃ τῇς τὴν Κων- σταντινούπολιν· αὐτὴ τῇ Ρωσίᾳ νὰ φτάσῃ ἀπὸ τὴ μικρασιατικὴ πλευρὰ ἀπὸ τὸν Καύκασο ὡς τὸ Βόσπορο, καὶ νὰ ἰδοὺ νὰ γίνῃ στὸ Βόσπορο καὶ στὰ Δαρδανέλλια μιά μεγάλη ἀφί- δα μὲ ἐκατομμύρια φῶτα, ποὺ νὰ γράφουν ἀπὸ μὲν τὴν εὐρωπαϊκὴν πλευρὰ. «Ἐλληνικὴ Ὁρθόδοξία», ἀπὸ τὴν Ἀσιατικὴν πλευρὰ «Ρω- σικὴ ὀρθόδοξία», καὶ νὰ περνᾶμε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν ἀφίδα νὰ σηπρω- νοῦμε μὲ τὸ παληφῆμαρκο τοῦ σκυ- λάρφγκους καὶ νὰ τοὺς λέμε: «σάσπε, παληφῆραγγοί, χῆατὶ τὸ θέλμαρ τῆς ὀρθόδοξίας, καὶ αὐτοὶ νὰ ψωφᾶν ἀπὸ τὸ χᾶλτε. Τέτε μὲ τὴν ἡττα τὸν Ρώσῳ στρατηγὸν Κοουρπάτικν στὸ Μοδινεν τῆς Μαν- τζουρίας· μὲ τὴν πτώση τοῦ Πορ- ταρβῆ, καὶ μὲ τὴν καταστροφή τοῦ ρωσοαπὸνὸν στόλου στὰ στενὰ τῆς Τσουόμφας ἀπὸ τὸν Ἰάπωνα ναύαρχον Τόγκο γράφεται σὸν πί- νανὰ τοῦ σχολαίου τῆς τρομερὰς ἀ- πόλειας τὸν Ρώσῳ, καὶ ὁ καθὺ γῆγίς μας, ὀμκακαρτῆς Κυροθὸνς μᾶς ἐπεπλήξε καὶ μᾶς εἶπε σέρνον- τας τῆς οὐλοφῆς «μὴν ἐπιχαίρε-
τε ε.ε.ε.

οιάρες, γροσσίπλα, πενήντα παραδών, διγύρους, εκατόν παραδών, κάρτα, δικτατα, μεντζήτα, τό δλον πέντε λίρες θωμανικέσ και κά τι. Τά χρήματα αυτά μία επιτροπή τὰ παραδώσαμε Ιεροκρυφίωσ στο Στουρνάρα κι' αὐτοῦ μᾶς συνεχάρη και μᾶς εἶπε μερικά πατριωτικά τωνιστικά λόγια.

Τὸ Πρόξενοιο τότε ἀποπρόβηκε ἡτό ὁ μακαρίτης Ν. Χαντζής, και γραμματέας ὁ Τσιργιώτης, ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ σκοτώθηκε σὸν πόλεμο στὰ 1913, και πρὸς τιμὴν τὸν εἶνε ἡ ὁδὸς Τσιργιώτης στὸ Κριθαροπύλαρο.

Ὅταν στὰ 1905 ἐγὼ τελείωσα τὴ Ζωσιμαία, ὁ Στουρνάρας ἤθελε νὰ με σταλῇ δάσκαλο στὴ Βυβροῦσα ἀλλὰ δὲν τὸν ἀφαι ὁ Χαντζῆς νὰ με σταλῇ γιατί ἤμουντα κοτσικοσ. Τότε δούλευσ ἔδω ὡς ἀμαξᾶς ὁ Γκουντινὸς ἡ Δελνικὸς ποὺ τόσες ἐθνικὲς ὑπηρεσίεσ προσέφερε, ὅπως ὡμολόγησε στὴ δική του ὁ Ἰωαννίνωσ Σπυριδών. Ἐπίσης ἔδω δούλευσ ὁ ἀμαξᾶς ὁ ἀξιωματικὸς Γαβρίλιας.

Ὅταν στὰ 1912 κατελήφθη ὁ Χίος ἐκεῖ ὑπηρετοῦσε ἕνας τορκοῦς ἀ ξιωματικὸς, ποὺ εἶχε κἀμὴ στὴ Γιάννενα και εἶχε γνώριση ἔδω τὸ Γαβρίλια ὡς ἀμαξᾶ κι' ὅταν τὸν εἶδε τὸ Γαβρίλια στὴ Χίῳ ὡς ἀξιωματικὸ, τὸν γνώρισε, τὸν συνεχάρη και τοῦ εἶπε, ἔτι φυσικὸν εἶνε νὰ νικήσουν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ ἔχουν τέτοιουσ ἀνθρώπουσ. Ἐν τῷ μεταξὺ πῆθανε ἡ κυρία Στουρνάρα τὴν ἐκλαψε ὁ κόσμος ὅλος.

Οἱ μαθητὰ τῆς Ζωσιμαίας κρατοῦσαν τὴν κᾶσα τῆς.

Στὰ μάτια μου ἀκόμα ἔχω τὸ συμπλήρη μου, τὸ Νάσιο τὸ Κούρεντα, παραγγελιοῶχο σήμερα στὴ Πρέβεζα, ποὺ κρατοῦσε τὴν κᾶσα ἀπ' τὸ κεφάλ.

Ὁ Κούρεντας αὐτοῦ εἶ. ἡ γαμπρὸς τοῦ συνταξιούχου καθηγητοῦ Ν. Σακελλαρίδη. Ὁ Σακελλαρίδης στὰ 1912 ἀλθινὰ τότε πάντοτεσ ἀρχηγίεσ ἀρχηγίεσ ἀνταρτικὸν σῶματος καὶ ἔδρασε στὴν ἀπελευθέρωσ τῆς Ἠπείρου μαε.

Στὴν κηδεία τῆς προέβησε ὁ κ. Καλοῦδης ἐξεφώνησε τὸν ἐπικύρθεο ἀρχίζοντας ἐτσι «τὴν αὐγὴν με .ἡ δροσολὰ ἐξεφύρτωσε τὸ ρεῖο. τὴν

Στὰ χρόνια αὐτὰ Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἦτο ὁ μακαρίτης ὁ Στουρναράς. Οἱ τελειόφροιν τῆς ζωισμαίας πηγαίναμε στὸ Ἑλληνικὸ τὸ Προξενεῖο καὶ διαβάζαμε ἀθῆνα τίκας ἐφημερίδας. Θυμῶν πῶς οἱ διος ὁ Στουρναράς περιπλοπὸς μέ γὰρ θανάτῳ μᾶς ἀνήγγειλε τὴ σφαγὴς καὶ τὴν πυρπόλησιν τῆς Ὀφφιάλου ἀπὸ τοῦς Βουλγάρους.

Ὡς τελειόφροιν τῆς ζωισμαίας ἐπὶ ἓνα χρόνον μυστικὰ σένα κουτὶ μέσα μαζεύαμε χρήματα γιὰ τὸν Ἑθνικὸν στόλον.

Στὸ τέλος τῆς χρονιάς ἀνοιξαμε τὸ κουτὶ καὶ ὀρθήκαμε μέσα τοῦρκικα νομίσματα, πεντάρης δεκάρες, κο

αὐτὴν μὲν τὴν δροσούλα· ἐμαρτίβηκε
τὸ ῥόδο».

Ὁ Σπουρνάρας ἀπὸ τὴν λύπη του
αὐτοκτονήσας, κ' ὕστερα πρέξενος
ἦρθε ὁ Ἀλεξανδρόπουλος καὶ τελευ
ταῖος ὁ Ἄγγελος Φορέστης, καί
τοῦ ὅποιου ἔγιναν τὰ Γιάννινα Ἑλ
ληνικά, καὶ ὁ ὅποιος σκοτώθηκε ἀ
πὸ τ' αὐτοκτονίαν πηγαίνοντας στὴν
Πρέβεζα.

Ῥε μαθητὴς φτωχὸς ὁραφάνος ἐ
μπούδασα στὴ Ζωσιμαία παίρνοντας
ἀπὸ τὰ Δάσα ποῦχαν ἀρίστη ὁ Ζω
σιμάδες καὶ οἱ ἄλλοι εὐχετόετες—
ποὺ ναγιάσουν καὶ νὰ μοσχοβολή
σουν ἀπὸ τ' ἄφρων—τρίαντα γρόσια
τὸ μῆνα ὑποτροφία· διελάει δημοστὴν

Παθολόγος
Συφιλιδολόγος

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
Διδάκτωρ τοῦ ἐν Αὐστρίᾳ
ΔΕΧΕΤΑΙ 7 1/2 - 9 1/2 π. μ.
καὶ ἐπὶ σινεμά
7 Ὅδῳ: Βασιλεῖος Ὀλύμπου
(Πληθὺν Φοιτῶν)
Ἱδιωτέρᾳ αἰσθητικῶν διὰ

γος
 'Αφροδισιολόγος
Μ. ΤΖΟΓΙΑΣ
 ΡΟΣ
 νι Πανεπιστημίου
 3-5 μ. μ. και 8-9 μ. μ.
 νταύξει
 7 Ιδιόκτητον οικίαν του
 ραγχείου)
 Κυρίας.

παπούτσι, δέκν ὀκτάδες φοιτῶ
μήνα καὶ πασχαλιάντικα δορηθίμα-
τα, χωρὶς νὰ πληρώνοι καὶ δίδακ-
τρα.

Ὅταν τελείωσα τὴ Ζωσιμαίαν, ἔ-
να χρόνον ἕκαστα υπάλληλος στὸ δι-
βλοτοκολεῖον Βαγενὰ καὶ ἔπειτα διο-
ρίστηκα δάσκαλος στὸ Νησί σὲ
χωρὶ. ὁπότε ἐπίτροπος ἦτο ὁ Δία-
μάντης κ' ὁ Δούσιος ὁ Ἀδάππας.
Ὡς διδάσκαλος στὸ νησί 1906—7
γνώρισα τὴν Καλλιρρόην Ἀδαμιά-
δου καὶ τὴ μητέρα της τὴ Μαργγι-
ολή. (Γιατὶ στὴν παροιμία «ἐλα τὰχ»
ἢ Μαργγιολή, ὁ φερετζιὰς τῆς Λεπ-
τῆ ἀμφιφέρεται ἢ Μαργγιολὴ κ' ὅχι ἄλ-
λη μ' ἄλλο ἔθνος, δὲν τὸ ἔξωρε
αὐτό.)

Ἡ Καλλιρρόη Ἀδαμιάδου τὴν ἡ-
πρῶτην ἐλληγνίδα φιλόλογος καὶ μά-
λιστα καὶ ἀριστοῦχος τὸν Πανεπι-
στημίου Ἀθηνῶν. Ἦτο ἀπὸ τῆς
Νεγάδας τοῦ Ζαχ. οὐριῶ, ἀνεθία ἐνδὲς
πλουσίου Ἀνανίου, ὁ ὁποῖος «καὶ
τὴν σπούδασε. Σπῆτι του ἐδῶ στὰ
Γιάννινα ἦτο αὐτὸ ποὺ καθόταν ὡς ὁ
τοῦ πῆλινος ἡ Φρόσω τῆ Στούπ. Αὐ-
τὸ τὸ σπῆτι λένε πῶς ἔταν προηγου-
μένως τοῦ Σάββα τοῦ χριστιανοῦ πα-
σά, ποὺ πῆθαν ἐδῶ. Ἡ Καλλιρρόη
ἐδὲκίμασε κάποιον ἀποτυχὸν ἔρωτι
κὴν αἰσθημα πρὸς κάποιον Διογέ-
νην Χαρτίωνα. Ἐπαθε διαταραχὴ
τῶν φρενῶν της, κλεισθῆναι λέγον
κ. ἰρὸ στὸ φρενοκομεῖο, ἔγινε καλὰ
πῆγε στὴ Βλαχίαν τὸ τοῖο της, ἔα-
να γυρίσει στὴν ἑλλάδα νὰ διορι-
σθῇ, δὲν μπόρεσε νὰ διορισθῇ, ἦρθε
στὰ Γιάννινα νὰ διορισθῇ στὴ θέ-
ση τῆς Ἀμαλίας Ἐανθοπούλου—
ποὺ ὑπερτεροῦσε μαζί μὲ τὸ μακαρί-
την τὸν Κοντοθανάση—δὲν τὰ κατὰ
φερε νὰ πάρῃ τὴ θέσιν τῆς Ἀμαλί-
ας. Ἦρθε μὲ τὴν μητέρα της νὰ ἴσῃ
χάσῃ στὸ Νησί, ὅταν ἐγὼ εἴμουν
τότε ἐκεῖ δάσκαλος, καὶ ἔπειτα τὴ
γνώρισα. Ζῆ ἀκόμα ἡ μητέρα της
πῆθανε— στὸ χωριὸ της, τῆς Νεγά-
δας, σὲ κακὰ χάλια, τὴν κουτο-
συντηρεῖ κάποιος Γεννέπουλος, πε-
ριποιεῖται τὸν κῆπον της, μελίσσις
πολὺ, καὶ εὐχαριστεῖται νὰ συνομι-
λῇ μὲ κανέναν λόγιον, ἀν καμμιὰ
φορὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖ. Λοιπὸν. Ἡ Καλ-
λιρρόη ἦτο δημοτικίστρια καὶ θέ-
λησε νὰ μὲ μύσῃ στὴ μνηστῆρια
τοῦ δημοτικισμοῦ. Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ
τελειόφοιτοι τῆς τότες Ζωσιμαίας
οὔτε τὴ λέξῃ δημοτικισμοῦ εἶχαμε
ποτὲ ἀκούσει, οὔτε κἀν ἔγραψαν
ἀν γράφαται ἡ δημοτικὴ ἢ γλῶσσα
οὔτε ποτὲ εἶχαμε διαβάσῃ οὔτε ἀμ-
φοτέρων τραγοῦδι, γιατί ἦτο ἀμαρ-
τία.

Ἡ Καλλιρρόη μοῦ ἔδωκε νὰ δια-
βάσω τὰ βιβλία τοῦ Ψυχάρη, ἐγὼ
δὲν τὰ διάβασα οὔτε πρόσεξα τί
μοῦ ἔλεγε γὰρ τὸ δημοτικισμὸς. Ἐ-
γὼ ἔγινα δημοτικιστὴς στὰ 1911 ἐκ
θείας Ἀποκαλήψμεως.

Τότε ἤμουν τελειόφοιτος τῆς
θεολογίας καθαραεουσισμῶν, καὶ
διὰν γινώσκων ἡ ἀναθεώρηση τοῦ
Συντάγματος εἶχα τὴ γινώμην δι-
σπέρει νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ καθαρ-
εουσις ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῶν μαλ-
λιασθῶν. Ἀλλὰ ἐνα βράδι διαβά-
ζοντας τὴν πρῶτην πῆδος Κοριν-
θίους ἐπιστολὴν τοῦ Παύλου (ὁ22)
ποὺ λέγει «ἐγενόμην τοῖς θοθε-
νέιν ὡς θοθενή, ἵνα τοὺς θοθε-
νέινς κερδήσω, τοῖς πῆσι γένονα
τὰ πάντα, ἵνα πάντως γινῶς σώ-
σω», ἔγινα δημοτικιστὴς τῆς
ἀποκαλῆς μὲν ὡς ὁσῶμες ἀπὸ τὴν
ἀποκαλῆς μὲν τοῦς θοθενέ-
γλῶσσικῶς, γὰρ νὰ ὁσῶμες πάν-
τως μερικῶνς ἑλληνας.

Ὡς διδάσκαλος σὲ Νησί ἐπι-

τική Σχολή της Νήσου. Αυτή η
 δροθήκη στα 1870 από τον αεί-
 διμον Αββακούμ και έδιδασκεν
 αυτήν ο λαμπρόθ θεολόγος και δι-
 δασκαλός ο άνεμνός του Μελετίου.
 Τών άειμνήστων Αββακούμ και
 Μελετίου σός νται οι τάφοι στον
 περίβολο της Σχολής, η οποία δυ-
 σιχνός εινε σήμερα κλειστή. Εις
 ίδρυματα από την εποχή της του-
 κοκρατίας πού προέβαν από την
 ρουσία προς την Ελλάδα και το
 Γένος έπρεπον αιώτως να διατη-
 ρούνται ως μνημεία της έτι ρί-
 νης μας. Ση σχολή αυτή έδιδε
 σκα τά θεολογικά ο Μελέτιος
 Ιωσφάιν Ρωμειήν Ζαχ' ουδών
 και Γεωγραφών ο Ισηγόρος ο
 ο Ραφανός ο ά επιός το Μλε-
 τίου, έκκλησ αστική Βζ'ιν νή
 Ιστοική ο ψάλης της Αγίας
 Μαρίας ο Χαρισιάδης και η Έλ-
 ληνικά παλαιότερα μόν ο Μιχαήλ
 Σπής και υλευτά ο Γκαϊζι-
 νης. Ιά άχ τα Έλληνικά διδύ-
 σκοταν απ τη Χ ηστηρούθεια,
 η οποία είχε έλλειψς περικοπές
 από άρχαίους Έλληνας συγγραφείς.
 Άλλά και από πε έρας της Έκκλη-
 σίας του Βζ'αντον μας. Ουθούμια
 Από την Γραινή Σχολή της
 Νήσου βρύντο πολλοί δροποκί-
 σες, δ σκα οι. Βρυνε ο σήμερον
 Δευκάδος Δημήτριος, ο Ιωάν-
 θος άπό την έμης η δ δ'απ τις
 πού έρησιχόμινσ έρα σιό "Αγι-
 ον Όσο, ο Ιερουόανος. Βασι-
 λης Γκιώ ης πού σκαώθονε στα
 1914 στην επανόστασι της Κορυ-
 τας, σταν πής: ά την καταλοβή
 ο Τσιόνος Βάρδας' ο καθηγητής
 τών θεσκειών ην κ Ν Βαζακας
 —δ ά χ μ δ σης Αγαθάγγελος
 Σιμαίος ης νεότερος στην ήλ και
 από μένα άφού αιδός η ά μητή
 ης κ δ ά δασκάλος και τον έν-
 θυμώσιν έα δ διοβαζή τη Δεσπο-
 γική τού θεσποκά γεμμένη σε
 τελεκαθέρουσους και να μνήνα α
 λαβανόνον. Άλλοι πολλοί — αι ο
 παιδάς το Έτος π ή όθηρείτ
 τόρα ό, ερεύσστη Έσάν και
 καλοσβεναι. Κυκλοερνάει για
 παντού άλλος δ κόσμος πληρ-
 νουν άδρά για να έχουν καλούς
 ψαλτάδες και καλούς λαπ δ.
 Και μόνον σιά Γιάννινα είμασι
 δλοι 'Γρεϊν' ηής. χουβαρδάδες,
 ριχόμενι μά δακρυα σιό δικού της
 έκκλησίης—σάν να δίνουμε τό σι
 κ ιε μουνονοντι του έπιτερου-
 νι. απόμουν να θυλλικά Γιάν-
 νινα χωρίς παπάδες και χωρίς
 ψαλτάδες τό π η σής. Ένώ μλο
 υσούσιν η Γιάννινα μιά χορά ν'
 άπ χήσιν: να και θεολόγους Ιε-
 ρους και να έχουν έδω και Βυζαν-
 τινική Σχολή. Ντε πη
 μας! Πήγαινα σις έτιςάσις της
 Γραικής Σχολής. (Μικροί μαθη-
 ται ης έξ τάσις της λέγαμε ει λι-
 άσις, τό προβρίδσητα προουβλ
 θκα, και τ) "Ελληνικόν σχολείον

[illegible][illegible][illegible][illegible][illegible]

ρχον ἐνά
 και παρ
 τυμβόλου
 ἦν μεγά
 ρατον εἰς
 ἰφην δόλ
 κων ἡρώ
 νται τὴν
 ως εἰς τὸ
 ς δύναμι
 καταπορ
 δάσαντων
 ἀφασια
 λησαν τῶν
 εἰσάγει
 ς, ἀναστ
 α τῆς ἀλ
 ητης. Πα
 ν καὶ μέ
 νιστοι καὶ
 ἔχετε ἡ
 συνδολ
 ὦν καὶ πα
 λεις ἐμπι
 ς σας χεῖ
 ς ἀπὸ τῆς ἀ
 νης. Φιλο
 τῆς τοι
 ὦν ποιεῖ ἡ
 διστάσῃ
 οἰες σιν
 τὴν πατρί
 πατέρων
 ἦτε καὶ ἐν
 ἀπὸ πάντα
 ροι σὰς πο
 ρομεν ὅλοι
 ■ ■
 ΛΗ
 ἀφροσύ
 ἐνε πλοῶν
 α ἡλιόκα
 λείασι σὺν
 λεπτῇ σφ
 ῆνις ἀμαρ
 τίας καὶ ἡ
 λυτου βου
 ρῆς
 τοῦ Μελε
 οῦ τὸ χάρι
 ἀπέρου τῆ
 ἱεράλην
 ὦν λευκού
 σου τῆς χά
 ρι σου ἡλασ
 τὴ σκηνὴν
 βαντικῆ γα
 λῆνης
 ὦν ὁ ἄνθρω
 πος σὺν
 ὧν χρυσέ
 τῃς ἀελίνης
 ς καὶ ἡ λυ
 του βουρῆ.
 ΧΑΜΟΣ
 ●●●●●●●●
 τεία. Θυμᾶ
 ε δόσθ δ
 ταν ὁ Βασί
 δ τὸ Περά
 ῳ ὁρίσας δ
 ῳ δάλα καὶ νο
 ῳ ἔνα μύδι.
 ὦν ἀπὸ τῶ
 ῳ ὑμῶν τας
 ταν ἀνδρῶ
 ῳ χωρίστ
 ῳ Ὀρίον
 ῳ ἐκείνων τῶν
 ῳ, τὸν κατέ
 ῳ κήσαν δ
 ῳ παλῆσιοι
 ς καὶ σὺ
 ῳ ῳσαν «μα
 ῳστα, μαρι
 ῳτα».
 ΝΟΜΟΥ

